

δραῖν τοῦ πύργου θύραν. Εἶχε προσβλη-
θῇ συγχρόνως ὑπὸ δώδεκα βολίδων. Αὐ-
θαρεῖ ὁ γέρον ἡνοιξε καταπακτὴν ἐν μέ-
σῳ τοῦ δαπέδου κειμένην, καὶ οἱ τρεῖς
πολεμισταὶ ἐπήδησαν διὰ ταύτης εἰς τα-
πεινὸν ὑπόγειον μὲν ἑνὸς καὶ ἡμίσεος
μέτρου ὕψους. Ἡ καταπακτὴ ἐκλείσθη
αὐθις ἐν ᾧ οἱ Τοῦρκοι εἰσώρμων ἤδη ἐν
τῷ πύργῳ.

— «Τί θέλεις ἐδῶ σύ;» Ἐφώναξεν ὁ
Πλεύρας πρῶτος κατελθὼν καὶ εὐρὼν τὸν
μικρὸν Δῆμον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὑπογείου
ἔχοντα ἡνεωγμένον τὸ βυτίον τῆς πυρί-
τιδος καὶ συσσωρευμένα ἄνωθεν καὶ περίξ
αὐτοῦ πάντα τὰ ἐν τῷ ὑπογείῳ εὐρισκό-
μενα ξύλα, λίθους, τεθραυσμένα παλαιὰ
βαρέλια οἴνου κ.λ.π., ἅπερ ἐσχημάτιζον
οὕτω πελώριον σωρὸν φθάνοντα μέχρι τῆς
ὀροφῆς τοῦ ταπεινοῦ ὑπογείου.

— «Ἦμουν κρυμμένοι ὡς τὰ χαλά-
σματα» ἀπήντησεν ὁ παῖς, «καὶ σὲ εἶ-
δα ποῦ περικυκλωθήκατε καὶ ὕστερα ποῦ
ἐτρέξατε πάλι ἐδῶ τότε ἔτρεξα καὶ ἐγώ,
ἦρθα πρῶτος, ἔκτεβασα τὴν μπρούττη
καὶ τώρα ἐτοιμάζω τὸν τάφον μας καθὼς
καὶ ὅλων αὐτῶν ποῦ χορεύουν ἀπὸ πά-
νου μας!»

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἤρπασε παρακειμέ-
νην δαῖδα, τὴν ἤναψε καὶ ἐκαθέσθη παρὰ
τὸ ἀνοικτὸν βυτίον τῆς πυρίτιδος ἀφ' οὗ
ἐποίησε μετ' εὐλαβείας τὸ σημεῖον τοῦ
σταυροῦ.

Οἱ τρεῖς πολεμισταὶ δὲν ἀπήντησαν.
Ἐρρίψαν τὰ ξίφη ἐπὶ τοῦ ἀπαισίου σω-
ροῦ, καὶ ἐξχαγρόντες τὰ πιστόλια ἐπυ-
ρόβόλησαν κατὰ τῆς καταπακτῆς, ἣν
εἶχον ἤδη ἀνασύρει οἱ Τοῦρκοι καὶ ἤρ-
ξαντο κατερχόμενοι. Τρεῖς ἐξ αὐτῶν ἐκυ-
λίσθησαν ἐντὸς τοῦ ὑπογείου. Τότε οἱ
τρεῖς μάρτυρες ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλους
πλησιάζσαντες τὸν σωρὸν τῶν λίθων. Αὐ-
τοστιγμὴ δὲ ὡς ἀπὸ ἐνὸς στόματος καὶ
ὡς διαμαρτυρία κατὰ τοῦ θανάτου ἠκού-
σθησαν οἱ στίχοι τοῦ Ῥήγα.

Καλλίτερα μιᾶς ὥρας ἐλεύθερη ζωή.

παρὰ σαράντα χρόνων σκληρὰ καὶ φυλακή!

Ὁ πύργος ἤδη ἦν κατὰ μέστος ἐχθρῶν.

δέκα δ' ἐξ αὐτῶν εἶχον κατέλθει εἰς τὸ
υπόγειον.

— «Φωτιά!» Ἐκραύγασεν ὁ Πλεύρας
πρὸς τὸν Δῆμον, καὶ: «Δέξου μας, Κύ-
ριε!» ἐφώνησαν καὶ οἱ τρεῖς.

Ὁ παῖς ἔρριψε τὴν καίουσαν δαῖδα εἰς
τὸ βυτίον τῆς πυρίτιδος καὶ ἐν τῷ ἁμα-
φρικῶδῃ ἠκούσθη ἐκπυρσοκρότησις. Τὸ
υπόγειον ἐστρώθη ὑπὸ κατεσχιμένων ἀν-
θρωπίνων μελῶν καὶ ὁ πύργος ἀνετινάχθη
ἐξ ἡμισείας εἰς τὸν ἀέρα καὶ εἶτα κατα-
πεσὼν, κατέθαψεν ὑπὸ τὸν λιθινὸν ὄγκον
τοῦ περὶ τοὺς ἐξήκοντα ἐχθροὺς καὶ τοὺς
τρεῖς μάρτυρας τῆς ἐλευθερίας μετὰ τοῦ
ἡρώϊκου ποιμενοπαίδος.

Τὸ ὑπόγειον ἐκεῖνο ἐγένετο τάφος τῶν
καὶ ὁ καπνὸς τῆς πυρίτιδος λίβανός τῶν!

Ἐ π ο ῡ.

ΕΚΤΕΛΕΣΘΗΤΩ ΚΑΤΑ ΣΥΝΕΠΕΙΑΝ

Ἐνδοξότατε ἄρχων, Ὑπουργέ ἐξοχε, ὁ
τακτοποιῶν τὸν κόσμον, διαχειριζόμενος τὰς
ὑποθέσεις τῆς πολιτείας διὰ σκέψεως λαμ-
πρᾶς, ἐπαρκῶν εἰς τὰς ἀνάγκας τοῦ λαοῦ διὰ
γνώμης ὀρθῆς, στερεῶν τὸ θεμέλιον τῆς βα-
σιλείας καὶ τῆς δόξης, Κυβερνήτα τῆς Πε-
λοποννήσου, ἡμέτερε Βεζύρη, Σατράπη, ὁ Θε-
ὸς νὰ σε διαιωνίσῃ, ὑπόδειγμα τῶν δικα-
στῶν, μέταλλον τῆς σοφίας καὶ τοῦ λόγου,
Κύριε δικαστὰ τῆς Καρυταίνης, αὐξηθῆτω ἡ
σοφία σου! Ὅταν φθάσῃ τὸ ὑψηλὸν αὐτοκρα-
τορικὸν δίπλωμα γνωστοποιηθῇ τῶσαν τὰ ἐ-
ξῆς.

Ἀναβάντες εἰς τὸν ὑψηλὸν τῆς Ὁθωμα-
νικῆς αὐτοκρατορίας θρόνον ἐν ἔτει 1203,
διετάξαμεν νὰ ἀνακαινισθῶσιν ἐν γένει τὰ
διατάγματα.

Οἱ βαγιάδες τῆς ἐν Πελοποννήσῳ, ὑπὸ τὴν
διακατοχὴν τοῦ Ὁσμάν, Δημητσάνης καὶ τῶν
πείριξ ἀποτελούσης μέρος τῶν ἐν Κωνσταντι-
νουπόλει βακουρῶν τοῦ ἐν μακαρία τῇ λή-
ξει Σουλτάνου Ὁσμάν Χάν, τὰ ὅπως ἀνη-
κουσιν εἰς τοὺς μουκατάδες τῶν ἱερῶν πόλε-
ων Μένκας καὶ Μεδίνης, ἐκτός τοῦ ὅτι χαί-
ρουσι, δυνάμει αὐτοκρατορικοῦ αὐτογράφου,

παντός εἶδους προνόμια, καθ' ἣν ἐποχὴν ἡ χώρα αὕτη περιελήφθη προλαβόντως εἰς τὰ βακούφια, ἀπεφασίσθη ὡς ἀποκοπή, ὥστε, πρὸς ὑπεράσπισιν αὐτῶν ἐκ τῆς ἀδικίας τῶν Ζαπιτάδων καὶ τῆς παρανομίας τῶν ἐχθρῶν, νὰ εἰσπράττεται διὰ χειρὸς τοῦ διευθύνοντος τὸ βακούφιον καὶ νὰ παραδίδωται εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν ταμεῖον ὁ ἐτησίως ἐπιβαλλόμενος αὐτοῖς φόρος ὅλων ὁμοῦ, τῶν τε καλουμένων ἀβαρισίων (κεφαλικὸς φόρος), τῆς σταθμεύσεως, τῆς ἀραιρέσεως καὶ τῶν τροφίμων. Ἀλλ' ἤδη, ἀφ' οὗ πληρωθῇ τὸ ποσὸν τῶν κατ' ἔτος ὠρισμένων ἀβαρισίων καὶ τῆς σταθμεύσεως, δὲν πρέπει νὰ ἀδικῶσι τοὺς ῥαγιάδες μὲ τὴν ἀπαίτησιν ἐπανειλημμένης προσθήκης ἐπὶ τῶν οἰκιῶν καὶ ἐπὶ πλεονημάτων οἱ εἰσπράκτορες τῆς Πελοποννήσου καὶ λοιποὶ προὔχοντες καὶ ὑπάλληλοι δὲν λείπουσιν, ὡς ἐκ τῆς πλεονεξίας τῶν, νὰ ἐπιβάλλωσιν εἰς αὐτοὺς ἐκτὸς τοῦ ὠρισμένου φόρου, καὶ ἀντίτιμον τοῦ καλουμένου χανέ χαίτη, καὶ νὰ τοῖς γίνωνται ὡς ἐκ τούτου πρόξενoi παρενοχλήσεως. "Οτε ἀναφέρῃ ὁ ἐξουσιαστὴς τοῦ μαλικιανέ ἐξαιτούμενος νὰ ἐκδοθῇ ὑψηλὴ διαταγὴ πρὸς ἀναχαίτισιν τῶν συμβαινουσῶν τούτων ἐπεμβάσεων καὶ ἀδικιῶν, γενομένης ἀνακρίσεως ἐπὶ τῶν αὐτοκρατορικῶν καταστίχων, ἐξήχθη, ὅτι ἡ ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Καρυταίνης τῆς Πελοποννήσου κειμένη Δημητσάνα μετὰ τῶν χωρίων τῆς, συνισταμένη εἰς 19 τιμάρια κατακτήσεως, συγκατελέχθη εἰς τὰς ἰδιοκτησίας τοῦ στέμματος καὶ ἐνωκιάζετο ὡς μαλικιανές· ὕστερον χωρισθεῖσα ἀπ' αὐτῶν ἠνώθη μὲ τὸ νέον αὐτοκρατορικὸν τέμενος (τούτο δὲ ἐσημειώθη ἐν τῷ οἰκίῳ τόπῳ μὲ τὸ γράψιμον τοῦ τεχνία), ὅτι κατὰ τὸ ἔτος 1169 ἐξητήσατο ὁ ἐξουσιαστὴς τοῦ βακούφiou νὰ εἰσπράττωνται καὶ νὰ παραδίδωνται παρὰ τοῦ ἰδίου εἰς τὸ αὐτοκρατορικὸν ταμεῖον ὁ τε ἀνάλογος ἐπὶ τῶν οἰκιῶν φόρος 19 1/2 καὶ 1 1/2 πέμπτα ἐνὸς ἐκάστου τῶν ὀκτὼ χωρίων τῆς ἐν Καρυταίνῃ Δημητσάνης καλουμένων Μοναστήριον, Ροῦμ, Φιλοσόφου, Μοναστήριον Παναγίας Αἰμυαλῶν, Λουμὶ, Παλίγρια, Παλαιοχώριον, Μαρλοῦ, μὲ τοὺς τόπους Ροῦμενι καὶ Γρηγόριον, καὶ οὕτω ἀπεράσθη εἰς τὴν ἀποκοπὴν: "Οτι κατὰ τὸ ἔτος 1160 ἐξεδόθη ὑψηλὴ διαταγὴ, ἅμα δὲ καὶ αὐτοκρατορικὸν αὐτόγραφον, πρὸς παγίωσιν τῆς συμφωνηθείσης ἀποκοπῆς καὶ τῶν προνομίων καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ Μαρτίου τοῦ 1163 ἡ χώρα αὕτη ἐ-

γένετο μαλικιανές, διὰ μπερατίου, διὰ νὰ πληρῶνῃ ἐκτὸς τῶν ὡς ἐξόδων τοῦ γραφέιου χιλίων γροσίων, εἰσέτι γρόσια 450, πληρωτέα ἀπαξ διὰ πάντα.

Τούτων οὕτως ἐχόντων ἐκoinοποίησαμεν διὰ διαταγῆς εἰς ἅπαντας τὴν ἀμετάτρεπτον ἡμῶν θέλησιν τοῦ νὰ δικτηρῶνται ὡς καίπριν τὰ παλαιὰ προνόμια ταύτης τῆς χώρας, καὶ νὰ διοικῆται καὶ ἐξουσιάζηται ὑπὸ βοεβόδων μὲ τὰ αὐτὰ ὡς καὶ πρὶν προνόμια καὶ ἀφ' οὗ μετὰ τὴν εἰς τοὺς εἰσπράκτορας ἀφίξιν τῆς ὑψηλῆς ἡμῶν διαταγῆς, πληρωθῶσιν εἰς ὅλους τοὺς ὑπάλληλους τὸ δικαίωμα χιζρίε, νὰ μὴ παρυσιασθῇ κανεὶς πλέον μὲ τὴν ἀξίωσιν καὶ ἐπιταγὴν τοῦ νὰ εἰσπράξῃ μετὰ ταῦτα ἀπὸ τοὺς ῥαγιάδες τούτους ἄλλα δικαιώματα, οἷον τε σριφιέ (διὰ τὸ καλῶς ὠρισες), κουδουμιέ (τῆς ἐπισκέψεως), διὰ τὸν μπουμπασίρη, ἀντίτιμον τροφίμων, διὰ στρώσιμον τοῦ παλατίου, κλπ, ἐπιλόγῳ διότι μου κατὰς ἐγένετο μαλικιανές τῶν ἱερῶν πόλεων καὶ ἔπειτα ἐκδόθη καὶ ἐχωρίσθη ἀπὸ αὐτοὺς.

Αἱ δὲ παρεμπύπτουσαι δικαστικαὶ ἀγωγαὶ καὶ ὑποθέσεις νὰ θεωρῶνται καὶ νὰ διεξάγωνται εἰς τὸ ἐξῆς ὑπὸ τῶν βοεβόδων ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ τῶν προνομίων, καὶ ἐν ἐνὶ λόγῳ οἱ τε δικαστικοὶ καὶ διοικητικοὶ ὑπάλληλοι νὰ προσέχωσι νὰ μὴ φέρωνται μὲ διαγωγὴν ἀσυμβιβαστον μὲ τὰ προνόμια, καὶ νὰ ἐκτελῶνται τοῦ λοιποῦ τὰ αὐτὰ προνόμια τὰ ὅποια ἴσχυον καὶ πρὶν ἐπὶ τῶν μουκατάδων τῶν ἱερῶν πόλεων.

Ἐὰν δὲ τις ὀλιγωρήσῃ καὶ ἀπειθήσῃ, διατεινόμενος ὅτι δῆθεν ὁ μουκατὰς τῶν ἱερῶν πόλεων μεταβληθεὶς εἰς μαλικιανέ καὶ χωρισθεὶς ἔπειτα ἀπὸ τὰς ἱερὰς πόλεις δὲν χαίρει προνόμια, ἥθελε γένειαι παραίτιος ἀδικίας καὶ παρανομίας εἰς τοὺς ῥαγιάδες, καὶ ἐπιφέρῃ ὡς ἐκ τούτου παράπονα καθ' ἑαυτοῦ, νὰ τῷ ἐπιβάλληται οὐχὶ μόνον ἀποβολὴ καὶ παῦσις τῆς ὑπηρεσίας ἀλλὰ καὶ θάνατος. Ἐπ' αὐτῷ τούτῳ ἐξεδόθη ἤδη ὑψηλὴ διαταγὴ μὲ αὐτοκρατορικὸν αὐτόγραφον, συμφῶνως μὲ τὴν δοθεῖσαν ἐπίσημον ἀγγελίαν, συγκαταλεχθεῖσαν μὲ τὰ ἐκδοθέντα ὑψηλὰ διατάγματα, τὰ ἀφορῶντα τὰς ἱερὰς πόλεις, ὥστε γνωρίζοντες καλῶς τὸ μέτρον τοῦτο νὰ συμμορφῶνται μὲ αὐτὸ ἅπαντες, ἀπέχοντες ἀπὸ τὴν παραμικρὰν ἀντίδρασιν.

Ἐξήχθη πρὸς τούτους ἐκ τῶν λογαριασμῶν τῶν ἱερῶν πόλεων, ὅτι, ἐπειδὴ ἡ εἰσπραξις τοῦ μουκατὰ τῆς μνησθείσης χώρας,

ὡς ὥριστα: ἀνωτέρω, δὲν εὐρίσκετο ἀπὸ τὸ ἔτος 1163 καὶ 1164 εἰς οὐδενὸς τὴν διαχείρισιν καὶ ἐπειδὴ τὸ ποσὸν τῶν δύο ἐτῶν ἀνετέθη εἰς τοὺς μισθοὺς τῶν πυροβολητῶν τοῦ Εὐρίπου, ἡ προσθαφαίρεσις ἀντιθαίνει εἰς τὴν σύμβασιν καὶ ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ γίνῃται, ὅτι παρεκάλεσεν ὁ κύριος τοῦ μαλικιανῆ νὰ μὴ συμβαίνει οὐδεμία ἀντίδρασις κατὰ τῆς συμβάσεως καὶ νὰ ἀνανεωθῇ ἡ ὑψηλὴ διαταγὴ μὲ τὸ μνησθὲν αὐτόγραφον ὑπὸ ἡμερομηνίαν 12 djemariLevel 1163 καὶ ὅτι δὲν ἐρέθη σημειωμένον τὸ νὰ ἐδόθη ἄλλη διαταγὴ, ὅτι ἀπεφασίσθη ὡς ἀποκοπὴ νὰ εἰσπράττωνται 203 γρόσια λόγῳ ἀβαρισίων. Κατὰ συνέπειαν ἐξέδοθη φερμάνι διὰ νὰ γείνη ἀνανέωσις τῶν προνομίων, συμφώνως μὲ τὰ ἐσχολήντα.

4. 'Ραφαζάν 1209 (1793)

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω διατάγματος, ἐκδοθέντος ἐν ἔτει 1793 πρὸς ἀνανέωσιν ἄλλων ἀρχαιοτέρων διαταγμάτων, ἐκδοθέντων πρὸ τοῦ ἔτους 1744 καὶ ἐκ τῆς παραδόσεως γιγνωσκόμεν ὁτιότις οὗτος ἔνεκα τῆς φιλοπατρίας τινῶν ἐκ τῶν προϋχόντων του, οὐ μόνον προνομία ἀρκετὰ εἶχεν, ἐλευθερίας τινὸς κάτοχος ἦτο, ἀλλὰ καὶ ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν Τούρκων ἱερός δι' ὃν ἂν τις αὐτῶν διήρχετο ποτε ἔριππος δι' αὐτοῦ ὥρειλεν ἐν τῇ εἰσόδῳ τῆς κωροπόλεως νὰ καταβαίνει ἀπὸ τοῦ ἵππου καὶ νὰ διέρχεται πεζῇ· καὶ οὐ μόνον ἡ Δημητσάνα ἦτο ἀπληλαγγένῃ πάσης πίεσεως ἐκ μέρους τῶν πολυνύμων Τούρκων ὑπαλλήλων, ἀλλὰ καὶ τὰ περὶ αὐτὴν χωρία, ὧν πολλὰ σήμερον δὲν ὑπάρχουσι. Κεκτημένος λοιπὸν ὁ πετρώδης οὗτος τόπος τὰ βηθέντα πλεονεκτήματα, συνετέλεσε καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος ἀπὸ τῆς τυραννίας· διότι ἐν αὐτῷ μετηνέχθη ἡ ἐν τῇ μονῇ τοῦ Φιλοσόφου ἀκμάζουσα τότε σχολή, ἐτελειοποιήθη αὕτη, καὶ παρήγαγε πλείστους ἐγγράμματους, ἰδίως κληρικοὺς, ἐν ἐποχῇ μάλιστα καθ' ἣν οὐδαμοῦ τῆς Πελοποννήσου ὑπῆρχε σχολεῖον. Οἱ ἐκ τοῦ σχολείου τούτου ἐξεληθότες κληρικοὶ κατὰ τὸν βαρὺν τῆς ἀμαθείας χειμῶνα (ἐξῆλθον δὲ πλείους ἢ πενήκοντα ἀρχιερεῖς), κατέλαβον τὰ ἀνώτατα ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα ἐν πολλαῖς τῆς τουρκοκρατουμένης Ἑλλάδος πόλεσιν· εἰς τὸ σχολεῖον τοῦτο ἔτρεχον ὡς διψῶσαι ἔλαφοι οὐ μόνον οἱ ἐκ τῆς Πελοποννήσου μαθηταί, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῆς μικρᾶς Ἀσίας. Ἐντεῦθεν, ὡς ἀπὸ φυτῶν, ἐξῆλθον οἱ διδάσκαλοι, οἱ συστήσαντες σχολεῖα ἐν Βυτίνῃ,

Ἄργει, Καλάμαις κλπ. Ἐνταῦθα ἐμαθήτευσαν ὁ Γρηγόριος ὁ Ε'· ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπαγχονισθεὶς ὑπὲρ τῆς τοῦ ἔθνους παλιγγενεσίας καὶ ὁ Γερμανὸς ὁ ὑψώσας τὴν σημαίαν τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Ἀγίᾳ Λαύρᾳ. Ἦσαν λοιπὸν τὰ σχολεῖα ταῦτα τὰ ἐπιστημονικὰ ἐργαστήρια, τὰ ἐτοιμάσαντα τοὺς ἄνδρας, οἵτινες ἔθεσαν τὸ πῦρ εἰς τὴν θρυαλλίδα τοῦ τηλεβόλου τοῦ συντρίφαντος τὴν κεφαλὴν ὑπερβιάλου θηρίου. Οὐ μόνον δὲ ἠθικὴν ἀρωγὴν πρὸς τὸ ἔθνος παρέσχεν ὁ τόπος, ἀλλὰ καὶ ὕλικῶς συνέδραμε διὰ τῆς πυρίτιδος καὶ τῆς βιβλιοθήκης του, τροφοδοτήσας τὴν ἐκραγεῖσαν ἐπαναστασιν διὰ τῶν πυριτιδοβολῶν κατὰ τὰ δύο πρῶτα ἔτη τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος.

Ἐκ τοῦ ἐν Δημητσάνῃ Ἑλληνικοῦ σχολείου.

ΕΠΙ ΤΗΣ 25 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ἔργα δύο ὑψίστης σημασίας ἐπιδράσαντα ἐπὶ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῶν πολιτισμένων λαῶν, θεῖα ὄντως μυστήρια ἐτελέσθησαν σήμερον κατὰ δύο, λίαν ἀφεστώσας ἀπ' ἀλλήλων ἐποχάς. Ἡ ἀναγέννησις τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἡ ἀνάστασις τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους. Ἡ ὑπερτάτη ἀπόφασις τῆς θείας προνοίας περὶ ἀπελευθερώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους διὰ τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀποστολῆς τοῦ Σωτῆρος, ἔχοντος σύμβολον «ἀγαπᾶτε ἀλλήλους», ἀπο αλύπτεται διὰ τοῦ Γαβριὴλ τῇ Θεομήτορι. Ὁ ἱεράρχης ἐν τῇ μονῇ τῆς Ακύρας ἔχων σύμβολον «ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος», καλεῖ τὰ πολλαχού διεσκορπισμένα τέκνα τῆς Ἑλλάδος εἰς ἐξέγερσιν, ὑψώνει τὴν σημαίαν τῆς ἐλευθερίας, δίδει τὸ σύνθημα «ἐλευθερία ἢ θάνατος», σκαλπίζει τὸ πολεμιστήριον σάλπισμα, ὅπερ ὡς εἰς τὰς φάραγγας καὶ τοὺς δρυμοὺς θρυχηθὼς λέοντες, ἀντιχεῖ ἀπὸ τοῦ Ἰστροῦ μέχρι Ἰδης καὶ Ἀδριατικοῦ, ἀφυπνίζει τὸν ὑπὸ τὸν ὕπνον τῆς μακροχρόνου δουλείας Ἑλληνικὸν λαόν, ὅστις ἐγερθεὶς ὡς εἰς ἄνθρωπος ὁρμᾷ κατὰ τῶν ἀγρίων ὀρδῶν βαρβάρου φυλῆς, κηρύττει